

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1143

09.02.2025 (136)

Egy gonosz zseni nevelése Gerhard Lauck által

9. rész

Negyedik fejezet **"Szakértő"**

Az évek során *elismert szaktekintély* lettem a szakterületemen. Kormányok, félkormányzati szervezetek és magánvállalkozások kerestek meg. Több alkalommal a saját költségükön Európába repítettek. Ez általában azt jelentette, hogy tanúként vagy interjút akartak tőlem.

A költségektől eltekintve, örömmel segítettem nekik *pro bona*.

A kereskedelmi egységek viszont néha bőségesen fizettek nekem a szolgáltatásaimért! A honoráriumomat egy nonprofit szervezetnek adományoztam.

Nem volt ritka, hogy egy külföldi kormány hivatalos kiadványokban és belső dokumentumokban is elismerte munkám jelentőségét.

Személyes archívumomban számos olyan levél található, amelyet magas rangú kormányzati tisztviselők írtak alá, köztük az *amerikai elnöki kabinet* három tagjának, az *Ovális Irodának*, valamint az *FBI és a CIA igazgatójának is!*

Egyszer arról tájékoztattak, hogy én voltam a "fő beszédtema" egy európai kormánytisztviselők és Freeh FBI-igazgató közötti találkozón, amikor Freeh Németországban landolt. Nyilvánvalóan teljesen meglepődött. Soha nem hallott rólam. Ez nem volt meglepő, mivel a legtöbb munkám Európában folyt.

Több területen és több országban szerzett, egymásra épülő tapasztalataim, valamint analitikus elmém gyakran lehetővé tették számomra, hogy olyan dolgokat lássak, amelyeket mások, még *ugyanazon területek szakértői* sem láttak!

Egy elképedt szakértő elmondta nekem: *Amikor először mondtam, nem hittem magának. De igazad volt! Honnan tudtad?*

Nem lepődtem meg ezeken a szavakon. Már sokszor hallottam őket a múltban.

Mindenesetre a "szakértői" munkám sok szép emléket hagyott bennem.

Egy másik alkalommal egy nyugalmazott politikai rendőrségi (*Verfassungsschutz*) ügynök, aki egy német bíróságon tanúskodott, olyan nagy tisztelettel beszélt a munkámról, hogy meghatódtam. Mivel ez egy ellenféltől jött, nyilvánvalóan többet jelentett, mintha egy rajongótól hallottam volna. Ezt az elismerést még a sajtó is megemlíttette.

Merényletkísérlet

A munkám néha veszélyes volt!

Egyszer egy csomagbomba valóban eljutott a szobámba. Már a kezemben tartottam. Akkor éreztem, hogy valami furcsa, és hívtam a rendőrséget. Egy bombaszerelő jelentette, hogy ha felrobbant volna, biztosan megölt volna!

Nem ez volt az egyetlen bombatámadás, amit átéltem, de ez volt az, amelyik a legközelebb állt ahhoz, hogy véget vessen az életemnek.

Ennek ellenére a merényletkísérletet a legőszintébb bóknak tekintem.

Tanúvallomásom egy terrorista perben

Különösen az egyik *terrorista perben* tett vallomásom volt emlékezetes. Íme az 1979-es bückeburgi utam története.

Amikor a repülőgépem megérkezett egy nemzetközi repülőtérre, riporterek tömege rohant meg. Előzetesen utasítást kaptam, *hogy ne mondjak semmit a sajtónak*. Összeszorítottam a fogaimat, és egyetlen szót sem szóltam. Még a szokásos "No Comment!"-et sem.

A sajtó továbbra is üldözött a váróteremben. Azt mondtam magamnak, hogy hamarosan megszabadulok tőlük, amikor felszállok a csatlakozó járatra.

De tévedtem! Fél tucatnyian szálltak fel velem a gépre!

Amikor ez a repülőgép leszállt a következő repülőtéren, elkezdett gurulni a kifutópályán. De aztán megállt, mielőtt elérte volna a kaput. Mindenki, engem is

beleértve, csodálkozott, hogy mi történt. Aztán rájöttem: Van ennek valami köze hozzám?

Hallottam, hogy nyílik az ajtó. Egy stewardess jött, és mondta, hogy kövessem őt. Leküldtek a rámpán egy várakozó járműbe. Ez a jármű egy lezárt területre vitt.

Megérkezésemkor három utcai ruhásférfi közeledett felém. Rendőrökként mutatkoztak be.

Az egyik tájékoztató: *Azért teszünk fokozott biztonsági óvintézkedéseket, mert aggodalomra ad okot egy esetleges merényletkísérlet ellened!*

Ezután mi négyen egy várakozó katonai helikopterhez hajtottunk, és felszálltunk. A város fölött repülve néhány nőt láttam, akik egy háztetőn napoztak. Sajnos nem láttam, hogy topless-e, mert túl magasan voltunk. Legalább ingyen utaztam a helikopteren.

Egy országúton szálltunk le a semmi közepén. Négy autó várt ránk. Az egyik a négyünknek szólt, a másik három pedig a további biztonságiaknak. Aztán egy kellemes, az út szélén lévő szállodába hajtottunk. Ez a három rendőr a nap 24 órájában velem maradt.

A vacsora, a bor és a beszélgetés nagyon élvezetes volt. Az egyik rendőr mesélt egy viccet, ami a foglalkozását tekintve kissé furcsának tűnt.

Egy jó németnek négy dolgot kell tennie az életében: Könyvet írni, házat építeni, gyereket nemzeni és legalább egyszer letartóztatni.

Másnap reggel egy szigorúan őrzött börtönbe mentünk. Biztonsági okokból egy terroristacsoport tárgyalását tartották itt. Én tanúskodni készültem a tárgyaláson.

A tárgyalóteremben történt események emlékeztetések, sőt, drámaiak voltak.

Ezt a háború utáni német történelem legnagyobb neonáci terrorista pereként hirdették meg.

Minden barátom imádta a grafikát. Az ellenfél csapat utálta őket. Ahelyett, hogy ezt csak az ízlésbeli különbségek közé sorolták volna, ragaszkodtak hozzá, hogy nagy ügyet csináljanak belőle. Jé, néhány ember!

Egy televíziótorony véletlenül ledőlt egy különösen visszataszító műsor sugárzása közben. Az eseményről szóló híradásunkban szerepelt egy művész erősen stilizált ábrázolása a szerencsétlenségről. Nem sokkal *azelőtt* jelent meg, hogy megkaptam a meghívást, hogy szerepeljek ebben a játékműsorban.

A "vagy" és a "vagyon keresztül" szavak közötti különbség ebben az esetben döntő jelentőségű volt. Nevezetesen: *Freedom or Revolution!* szemben a *Freedom through Revolution!* Az "ügyész" annyira feldúlt volt, hogy azzal fenyegetőzött, hogy figyelmen kívül hagyja a mentelmi jogomat, és letartóztat engem ott a tárgyalóteremben. Komolynak tűnt.

Ezúttal csak *vendégszereplő voltam egy rövid, de fontos mellékszereppel*. Más szóval, én voltam a "védő tanú", nem pedig a "vádott". Ennek ellenére a

rezsimnek hivatalosan is ideiglenes mentességet kellett biztosítania számomra a letartóztatás alól, mielőtt beleegyeztem, hogy részt vegyek ebben a bizonyos műsorban.

Először a "védőügyvéd" tartott egy beszédet, amelyben kifejtette, hogy miért NEM szabad megsérteni a mentelmi jogomat.

Ezután a fő "vádlott", Michael Kühnen ugyanezen a vonalon mondta el beszédét.

Ez a híres disszidens és közeli bajtársam több más emberrel együtt bíróság előtt állt. A bíróság elismerte, hogy NEM vett részt a "büntetteikben". Ennek ellenére elítélték és négy év börtönre ítélték! Miért? Őt tartották "szellemi felbujtónak", mert osztotta az ideológiai meggyőződésüket. Ez elegendő volt ahhoz, hogy büntetőjogi felelősségre vonják.

Miközben ők ezt tették, én mentálisan előkészítettem a saját, szükségszerűen nagyon rövid beszédemet. Mégpedig azt, amit dacosan kiabálni fogok, közvetlenül azután, hogy elrendelték a letartóztatásomat.

De aztán az "ügyész" meghátrált.

Gratulálnom kell neki a színészi képességéhez! Egy darabig tényleg elszórakoztatott minket.

Mindenesetre a nap hátralévő része antiklimatikus volt.

A bírósági megjelenésem után három barátom meglátogathatott a szállodai szobámban.

Természetesen feltételeztük, hogy a szoba be van poloskázva. Úgy kommunikáltunk, hogy cetlikre írtunk, majd elégettük őket a hamutartóban. Miközben ez folyt, szörnyen csúnyán beszóltunk a politikai rendőrségnek. Semmi személyeset. Csak a poloskák miatt. (Amikor elmentek, a rendőrök értetlenül és csalódottan néztek!)

Az egyik látogatóm az én "Ersatz-Mutti"-m vagy "pótmamám", Ursula volt. Ő és férje, Kurt vezető szerepet játszottak a nacionalista fogolysegélyszervezetben. A harmadik látogató egy fiatal francia aktivista volt, aki Kühnen franciaországi száműzetése alatt segített neki. (Néhány évvel később ezt a franciát megtámadták és szörnyen megcsonkították).

Visszafelé megálltam Chicagóban, ahol sorsdöntő találkozásom volt.

A tömegmédia

Gyorsan megtanultam, hogy a média hozzá nem értés és elfogultság hírneve megérdemelt.

Eleinte mindig igyekeztem ésszerű és pontos bemutatását nyújtani nézeteimnek. De ezt mindig figyelmen kívül hagyták.

Végül úgy döntöttem, hogy mindig bedobok legalább egy furcsa és vérlázító

idézetet. Olyan, mint a jelképes szexjelenet egy olyan filmben, ami nem a szexről szól, de Hollywood mégis ragaszkodik hozzá.

Az egyik interjút annyira eltorzították, hogy nem ismertem volna fel, hogy az enyém, ha nem említenek név szerint.

Egy kollégám mesélte, hogy egy riporter felhívta őt a saját interjújának megjelenése után, hogy bocsánatot kérjen: *nem így írtam! A szerkesztő teljesen átírta!*

Egy másik riporter, akinek a szülei a családom barátai voltak, visszautasított egy megbízást: *Nem fogom megírni, amit ők akarnak... és nem nyomtatták volna ki, amit én írnék!*

Egy ismerősöm, aki a sajtóval foglalkozott egy egyáltalán nem vitatott területen, biztosított arról, hogy a média ott is sok hibát követett el.

Az egyik riporter még az idős édesanyámat is követte! Felhívtam a főnökét otthon: *Ha a családom címe megjelenik az önök lapjában, viszonzom a szívességet. Megjelentetem a riporter, a főnöke és a főnöke főnökének a címét!*

Az ebből született cikk az egyik leggonoszabb volt, amit valaha láttam. De NEM tartalmazott családi címeket.

Természetesen a média mindig is "megbízhatónak" nevezte a nyilvánvalóan rendkívül ellenséges és elfogult forrásokat. De ennek volt egy előnye is. Az egyik tárgyaláson évekkel később egy német kormánytisztviselő ugyanezt a forrást megbízhatónak nevezte. Nem csoda, hogy a hírszerzésük messze elmaradt! Az állítólagos ellenségünk értékes, bár boldog tudatlanságban lévő, hamis információk közvetítője volt. Isten áldja őket!

Képzeld el a következő forgatókönyvet. Ön úgy dönt, hogy részt vesz egy zsidó történeti kurzuson. A professzor belép az osztályterembe. Náci karszalagot visel. Arra utasítja, hogy a *Mein Kampf*ot vegye meg elsődleges tankönyvként. Gondolja, hogy ez a kurzus elfogulatlan lesz?

Őszintén szólva, a Harmadik Birodalomról szóló "irodalom" nagy része nem kevésbé elfogult! Függetlenül a nézeteitől, megérdemli a tényeket! Ha nem talál sz "objektív" könyvet, olvass *nyíltan* szubjektív könyveket mindkét oldalról.

Mindenesetre az ellenséges sajtó általában vagy nevetséges örülként, vagy szörnyű fenyegetésként ábrázolta a kiszemelt áldozatot. Az utóbbi nagyobb sztorit kínált a riporter számára. Számunkra is előnyösebb volt. Ráadásul a hivatalos német kormányzati kiadványok kedvesen igazolták jelentőségünket.

A "médiakészletünk" később mind a tíz bulvárújságunk fizikai példányait és egy füzetet tartalmazott. Az *NSDAP/AO bemutatása: A harc megy tovább!* című füzet a mainstream médiából származó idézeteket, az NSDAP/AO kronológiáját és különböző cikkeket tartalmazott. Néha még egy videokazettát is beledobtunk. Még a leglustább riporter is elegendő információt tudott belőle kiszedni ahhoz, hogy

megírja saját szórakoztató cikkét. (Volt egy német nyelvű kiadásunk is).

Már az 1970-es évek elején és közepén elkezdett a média foglalkozni velünk. Ez a korai hírverés magában foglalta egy címlapcikket a lincolni helyi újságban és egy cikket az *Omaha World-Herald* vasárnapi mellékletében. Ez utóbbiban George barátom, egy régi Rockwell-aktivista is részt vett.

Amikor az FBI megkérdezte George-ot, hogy ismer-e engem, azt mondta, hogy nem, de szeretne találkozni velem! Az FBI kedvesen felvett velünk a kapcsolatot. Barátok lettünk. Sok értékes kapcsolatnak mutatott be!

Számos tengerentúli utamat kormányok, kormányhoz kapcsolódó médiumok és magántulajdonban lévő médiumok finanszírozták. Néha csak egy halom 100 dolláros bankjegyet adtak át. Olyan volt, mint a profi birkózás. Az ellenségeskedés csak része volt a műsornak.

Nem akarom azt sugallni, hogy egyetértettek a nézeteimmel. Éppen ellenkezőleg! De, hé, az üzlet az üzlet. A média egy prostituált. Jó sztorit akar. A jó sztori profitot jelent. Harminc ezüstpénzért eladná Jézust... és aztán könyvet és filmszerződést kötne Júdással.

Majdnem még szánalmasabbak voltak az újságírók, akik nyilvánvalóan őszintén ellenszenvvel viseltettek és ártani akartak nekünk. Őket ugyanolyan könnyen kijátszották, de anélkül, hogy hasznot húztak volna belőle, vagy kárt okoztak volna nekünk. Éppen ellenkezőleg: Nyilvánvalóan őszinte ellenségeségük hitelesebbé tette őket, mint a hamis információk forrását.

Néhány interjú különösen szórakoztató volt.

Az 1979-es *CBS Sixty Minutes* interjúm Ran Ratherrel

Az első kérdése így hangzott: *Önt gazdag keresztapának nevezték, aki propagandaanyaggal, pénzzel és fegyverekkel látja el a németországi neonáci alvilágot. Ez igaz?*

Arckifejezése komoly volt. Meg kellett küzdenem, hogy ne nevessek. (Nem emlékszem, hogy ez a kérdés szerepelt-e az adásban.)

Amikor ezt az interjút 1979 januárjában sugározták, közeli felvétel készült a Lincoln Nebraska-i 6414-es postafiókunkról. Az eredmény heteken át minden nap egy zsáknyi posta volt. A levelek több mint 90%-a egyszerű információkérésből állt. A maradék egyenlő arányban oszlott meg rajongói és gyűlölködő levelek között... Amikor ezt az interjút 1979 júliusában újra adásba került, még több levelet kaptunk, mint az első alkalommal.

1992-es ABC Primetime interjúm Chris Wallace-szal

Az interjú egyik része így zajlott:

Wallace: *Ha Hitler olyan nagyszerű ember volt, miért vesztette el a háborút?*

Lauck: *Lauck: Először is, nagy túlerőben volt. Másodszor, elárulták. Harmadszor, túl emberséges volt.*

Wallace: *Hitler túl humánus volt?*

Lauck: *Igen.*

Wallace: *Hitler túlságosan is emberséges volt?*

Lauck: *Igen, Adolf Hitler volt a legnagyobb ember, aki valaha élt. De túlságosan is humánus volt. Ezt a hibát nem követjük el újra.*

A Simon Wiesenthal Központ később idézte az utolsó részt. Egy adománygyűjtő boríték külsejére nyomtatták.

Wahrheit macht frei! (Az igazság szabaddá tesz!)

Ebben a svéd dokumentumfilmben kiemelt szerepet kaptam. Szinte olyan volt, mint egy fizetett reklám. A baljós zene, amit a filmzenében használtak, fergeteges volt. Egy B kategóriás gengszter- vagy akár horrorfilmre emlékeztetett. Később egy tucat országban sugározták.

A könyv hátsó részében számos további, a nyomtatott sajtóban megjelent idézet található.

* * * * *

Ugyanazok a kormányok, amelyek megdöbbentek a *szólásszabadság fogalmától*, mégis megpróbálták azt a saját előnyükre felhasználni. Természetesen nem keleten, hanem nyugaton. Ellenünk!

Feltehetően azt remélték, hogy nyomást gyakorolhatnak a nyugati kormányokra, hogy "lecsapjanak" ránk. Ha ez volt a szándékuk, akkor csúfos kudarcot vallottak.

Valójában lábon lötték magukat!

Az általuk a médiának kiszivároztatott történetek gyakran jelentős nyilvánosságot eredményeztek. Ez az ingyenes reklám aranyat ért. Az, hogy a média *önkéntes cinkos* vagy *akaratlan bábu* volt-e, nem számított. Számos albumom van, amelyek tele vannak újságkivágásokkal.

Az egyik kedvencem a *Reader's Digest* brit kiadásában megjelent interjú, amelynek címe: *Evil Genius of Germany's Neo-Nazis!* Nagyon szórakoztatott. De egyben hízelgőnek is éreztem.

Furcsa módon egy másik magazin, a *Der Spiegel* idézte a városom polgármesterét, aki "példamutató polgárként" jellemzett.

Melyik verzió a helyes: Gonosz zseni vagy mintapolgár?

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Julius Streicher: Der Giftige Pilz
The Poisonous Mushroom

Heinrich Hoffmann
Hitler in Italy

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Die Luftwaffe im Bild
Luftwaffe War Art

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!